

FOAIA DIECEZANĂ

Organ al Eparhiei gr. or. rom. a Caransebeșului

APARE DUMINECA

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pentru Austro-Ungaria pe an 10 coroane „ „ „ pe 1/2 an 5 „ „ „ România și străinătate pe an 14 franci „ „ „ „ pe 1/2 an 7 „</p>	<p>Prețul inserțiunilor</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concurse edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 6 cor., până la 200 de cuvinte 8 cor. de aci în sus 10 coroane</p>	<p>Correspondințele se adresează redacțiunii „FOAIA DIECESANĂ” iară banii de prenumerațiune și inserțiunile la</p> <p>ADMINISTRAȚIUNEA Librăriei și Tipografiei dioc. în Caransebeș</p>
--	---	--

Predică

pentru Dumineca I a marelui post

de prof. Dr. Stefan Saghin.

Sânta biserică, prea buna noastră maică, este pururea îngrijită de binele și de mântuirea noastră. De aceea a și așezat ea unele timpuri în anul bisericesc, în care noi mai ales avem să ne îndreptăm înaintea lui Dumnezeu. Noi suntem datorii a ne gândi pururea la Dumnezeu, ori de cugetăm, ori de vorbim, ori de stăm, ori de lucrăm, ori de bem, ori de mâncăm, după cum zice s. ap. Paul¹, pururea Dumnezeu trebuie să ni stea întru toate înaintea ochilor noștri și toate trebuie să le facem numai spre lauda și preamărirea lui Dumnezeu.

Aceasta datorie a noastră trebuie să o împlinim pururea, cu deosebire însă în timpul acesta de acuma, în timpul ajunului sau al postului mare, carele se cuvine să ni fie nouă timpul cel mai frumos, cel mai scump pentru lucrarea mântuirii sufletului nostru. În acest timp mai ales sânta maica noastră biserică ne pune la îndemână mijloacele, care sunt trebuincioase pentru lucrarea mântuirii noastre. Aceste mijloace sunt postul, căința adevărată și mărturisirea.

Postul n'are să fie numai, ca să te ferești de cutare sau cutare fel de bucate, iară în altă parte să faci tot felul de păcate; nu-i post acela, ca să mănânci numai cutare sau cutare fel de bucate, după cum fac mulți din oamenii noștri, iară pe altă parte să te dai la tot felul de patimi și fărâdelegi. Post adevărat, după cum cere sânta biserică și credința noastră, este atunci, când din toate puterile noastre vom năzu, ca inima noastră să fie curată de ori ce patimă, ne vom feri de patima urei aproapelui nostru, de zavistie, de mândrie, de iăcomie și de altele

deasemenea patimi, când ne vom feri mîntea noastră, ca să nu se furișeze în ea gânduri rele și cugetări deșerte; limba noastră când vom ținea-o în frâu și vom feri-o de vorbe de clevețire, de hulă și minciună, învățându-o, ca să vorbească pururea vorbe adevărate și plăcute lui Dumnezeu și oamenilor; picioarele noastre dacă le vom îndreptă să umble pururea pe calea adevărului și a dreptății; mâinile noastre dacă le vom deprinde să lucreze totdeauna lucruri bune și folositoare și să nu se atingă de lucruri străine și de lucruri rele. Numai un post ca acesta este post adevărat, numai astfel de post este un mijloc de mântuire asemenea celorlalte două mijloace, cari sunt trebuincioase pentru mântuirea noastră, asemenea căinței adevărate și mărturisirii depline a păcatelor făcute. Ca să ne putem și noi folosi de aceste mijloace și să lucrăm mai ușor mântuirea sufletului nostru, ca să putem birui și noi asupra tuturor dușmanilor mântuirii noastre, cari sunt mai ales patimile omenești, și să ne pregătim cu vrednicie pentru strălucita sărbătoare a învierii Domnului și Dumnezeului nostru Isus Hristos, care ne este chizeșia cea mai puternică a învierii noastre din morți și a vieții vecinice, ne pune sânta maica noastră biserică astăzi înaintea ochilor noștri șirul cel mare al sântilor, înfățișaj pe sântele icoane ca modele, ca pilde de virtute și viață creștină, aducându-ne aminte de cea mai strălucită învingerea, care a avut-o biserică asupra dușmanilor ei, de învingere asupra luptătorilor în potrița sântelor icoane.

Voiu să vă vorbesc deci astăzi de învățătura bisericii noastre despre onorarea sau cinstirea sântilor și anume mai întâiu despre cinstirea sântilor îndeobște apoi despre cinstirea icoanelor sântilor îndeosebi. Ca să aveți folos din toate aceste, vă rog să fiți cu luare aminte!

¹ Comp. I. ep. c. Cor. 10, 31.

I

Iubiților Creștini! Învățătura sântei noastre biserici despre onorarea sântilor este întemeiată în ființa legii noastre creștine, ea este tot așa de întemeiată și în firea omenească. S. ap. Iacob zice: „Tot darul bun și toată darea deplină vine de sus dela părintele luminilor“². Noi oamenii adecă suntem mențiți de Dumnezeu, ca să ajungem la fericirea veșnică. Prin slabele noastre puteri nu putem noi ajunge la ținta aceasta fără de darul lui Dumnezeu care dar ni l-a câștigat nouă mântuitorul nostru Isus Hristos prin jertfa sa de pe cruce. Darul acesta se împărtășește fiecărui creștin prin Duhul sânt în s. taină a botezului și în celelalte sante taine. El îl sântțește pe om, îl rădică din starea cea păcătoasă îl face fiu alui Dumnezeu, sporește în el toată fapta cea bună și dacă lucrează și omul necurmat împreună cu darul lui Dumnezeu, se apropie el tot mai mult de starea deplinătății în înțelesul cuvintelor Mântuitorului: „Fiți deplini precum și tatăl vostru cel ceresc deplin este.“³ Așa dară ori ce faptă bună, ori ce virtute, ori ce deplinătate, la care numai se poate înălța omul, în sfârșit toată fericirea și viața sa vecinică este numai un dar a lui Dumnezeu. Darurile lui Dumnezeu, darurile părintelui luminilor, ni lucesc nouă ca niște luceferi pe orizontul vieții sântilor, ei sunt ca niște „vase alese“, prin care Dumnezeu însuș s'a preamărit, înălțându-i până la asemănare cu sine însuș care este tipul și izvorul tuturor deplinătăților. Închinându-ne sântilor ne închinăm lui Dumnezeu, onorând sântii, onorăm pe Dumnezeu.

Biserica noastră ortodoxă învață, că biserica lui Hristos se cuprinde din două părți, și anume din biserica luptătoare, care cuprinde în sinul său pe toți creștinii, cari se află în viața aceasta pământească și se luptă aici pe pământ pentru a ajunge la fericire și la viața veșnică, și al doile din biserica triumfătoare, care iarăș cuprinde în sinul său pe acei creștini buni, cari și-au săvârșit cursul vieții pământene în evlavie și frica Domnului și au biruit toate ispitele și greutatețile vieții pământene, au triumfat asupra acestora și se bucură acuma de fericita vedere a lui Dumnezeu. Sântii lui Dumnezeu se află acuma în sinul bisericii triumfătoare. Dar' ei nu-s despărțiți de noi, membrii bisericii luptătoare de pe pământ, ci ei cunosc prin luminarea dela Dumnezeu toate cugetele, năzuințele și dorințele, cari mișcă aici pe pământ inimile oamenilor, ei înalță pururea rugi la tronul dumnezeesc pentru noi. Aceste rugăciuni sunt foarte scumpe, foarte prețioase, mai prețioase decât toate comoriile

lumii, pentru că ele izvoresc din iubire adevărată creștinească, din iubire cerească, care nu urmărește alte scopuri decât numai și numai preamărirea lui Dumnezeu. Dumnezeu le și aude aceste rugăciuni, și cum s'ar și putea să nu audă Dumnezeu rugăciunile aceloră, pe cari i-a preamărit și cari și-au câștigat și au aflat atâta har înaintea feței lui? De aceea ni se cuvine să ne închinăm și să ne rugăm lor în toate nevoile vieții noastre, ca prin mijlocirea lor să se depărteze dela noi tot năcazul și tot răul. Ca să ne facem însă vrednici de mijlocirea lor, trebuie să fim cât se poate de curați și neînținați cu păcate. Știm doară fiecare din viața de toate zilele, că dacă ne-ar ruga pe noi cineva, de care știm, că este un făcător de rele, ca să mijlocim pentru dânsul, să punem un cuvânt pentru el, știm zic, că cugetul nostru nu ne-ar lăsa s'o facem aceasta, și dacă am și face-o, nici nu i-ar ajuta nimic. Putea-vor oare sântii să mijlocească pentru noi la Dumnezeu, dacă vom fi noi păoătoși? De bună samă, că nu!

În urmă îi este creștinului de neapărată trebuință în nizuințelo sale cătră virtute și cătră plăcerea lui Dumnezeu, o pildă, un prototip, care să-i strălucească ca un lucefăr înaintea ochilor și să-l îmbărbăteze la urmare. Omul e adecă din fire așa, că dacă-i poruncește legea să meargă pe calea binelui și a virtuții și dacă n'are un prototip, o pildă, în care să vadă el ca pe o icoană întrupată în toată frumuseța și mărirea ei acea deplinătate morală, acea virtute, la care țintește, inima lui nu se încălzește, în-suflețirea și zelul pentru bine lipsesc, lipsește tocmai aceea ce-i dă sufletului său un avânt și lucrării sale un sbor mai înalt. El trebuie să vadă cum a petrecut prototipul sau pilda sa toate greutatețile, toate luptele și chinurile, cari trebuie să le sufere și el în luptele sale pentru virtute, în nizuințele sale cătră deplinătate. Astfel de prototipuri, astfel de pilde au fost și sunt sântii lui Dumnezeu. Și ei au fost oameni ca și noi, și ei au viețuit în lume ca și noi, ba chiar cu mult mai mult, au fost cercați și ei de aceleași ispite; câte lupte, câte năcazuri, câte nevoi n'au mai suferit ei pentru biserica lui Hristos, pentru binele turmei lui și pentru împlinirea datorințelor chemării lor spre lauda și preamărirea lui Dumnezeu.

Vedeți deci, iubiților creștini, cât de adânc întemeată este învățătura bisericii noastre despre onorarea sau cinstirea sântilor atât în ființa legii noastre creștine cât și în firea omenească. Dar nu numai pentru comunitatea bisericască, ci și pentru ori ce societate omenească, dela cea mai mică însoțire, până la societatea cea mai mare, până la stat, la împărăție, ba chiar până și la întreaga societate omenească, onorarea

² Iac. 1, 17.

³ Mat. 5, 48.

sânților este de o însemnătate foarte mare. Propășirea și întreaga dezvoltare a societății omenești se întemeiază pe temelia năravurilor bune, pe temelia moralității. Numai atunci când în viața popoarelor legea năravurilor bune se ține cu sântenie și se onorează, numai atunci când năravurile dirig toate lucrările oamenilor, când împlinirea acestei legi li-i ținta lor, numai atunci întreaga societate omenească poate înflori, se poate întări, numai atunci toate mișcările ei pot fi sănătoase. Unde lipsește însă temelia năravurilor bune, unde în locul lor au intrat năravuri rele și au început se roada mereu la sucurile de viață ale popoarelor, acolo societatea întreagă trebuie să se ducă de a rostogolul pe povârnișul peirii.

Dacă este de trebuință neapărată, ca ori ce societate omenească să fie așezată pe temelia năravurilor bune, atunci totul, ce numai sporește aceste năravuri bune, această moralitate, trebuie să fie o binefacere pentru dezvoltarea societății și a binelui ei. Moralitatea însă se sporește, după cum am văzut, prin onorarea sântilor; vedem deci lesne ce însemnătate mare are aceasta asupra dezvoltării societății omenești.

Și în adevăr au nu ne stau nouă înaintea ochilor sântii lui Dumnezeu ca niște stelo lucitoare și conducătoare și în privința datorințelor sociale, a datorințelor, ce le avem față cu lumea ca societate a oamenilor? Să cugetăm puțin numai la înriurinta, ce au avut-o sântii părinți și marii învățători ai lumii asupra stării sociale de pe timpul lor!

Pilda și învățătura lor înduplecă oameni din toate stările și de toată vârsta la depărtare de năravuri rele și patimi înrădăcinate și la urmarea sântilor întru curăția și virtutea lor.

De aceea au fost pătrunse și dirigătoriile statelor de însemnătatea, ce o are pilda sântilor pentru viața omenească și au hotărât prin legi ca zilele sântilor să se serbeze cu cuviință.

II.

Cât de scumpe trebuie să ne fie așa dară nouă mărețele chipuri ale sântilor! Dacă icoanele sau portretele părinților sau neamurilor noastre, ale binefăcătorilor noștri, ni-s scumpe și le păstrăm cu evlavie — și trebuie să o facem aceasta, — atunci cât de scumpe, cât de prețioase trebuie să ne fie icoanele, cari ne înfățișează mărețele chipuri ale sântilor! Ele sunt podoaba bisericilor noastre, ele sunt marturii predării sau predatinei noastre bisericesti, sunt semnele credinții noastre ortodoxe. Ele sunt în stare să ne amintească și să ne arete mai ușor decât graiul și scrisoarea, persoanele sante și faptele lor mărețe. În chipurile, ce le reprezintă icoanele

bisericii, ori ce om de ori ce vârstă de ori ce stare și chemare, va afla de bună seamă modele de îndreptare și de îndeplinire morală. Cei *asupriți* văd în icoana Mântuitorului nostru răstignit pe cruce cel mai mareț exemplu de suferință și de răbdare; cei *săraci* văd în chipurile sântilor apostoli și ale cuvioșilor pustnici cele mai strălucite modele de sărăcie de bună voie; cei *avuși și inbitori de podoabe mari*, uite-se la curelele încălțămintelor și la haina de păr de cămilă a s. Ioan Botezătorul! *Mamele* privească la icoana maicei Domnului, ca din exemplul ei să cunoască cu câtă îngrijire au să-și crească pruncii și cu câtă dragoste au să-și învețe cele de folos pentru sufletul lor și cele ce se țin de legea sântă. *Fecioarele* privind la icoana pururea fecioarei Maria să cugete la curătenia inimei, la umilinta, cu care se supunea ea în voea Domnului.

Însemnătatea sântelor icoane au recunoscut-o părinții și învățătorii bisericii totdeauna, pentru aceea îndată la început au înzestrat credincioșii locașurile dumnezești cu icoane sante, arătându-le pururea evlavie, onoare și închinăciune care, după cum zic părinți soborului II. din Nicea, trece la cei ce sunt închipuiți pe dânsese.⁴

Răutatea veacurilor însă, care totdeauna au cercat să turbure bunele orânduiri ale creștinătății, au rădicat luptă cumplită și asupra sântelor icoane. La 700 de ani după nașterea Domnului s'a sculat Leo Isaurul, carele din păstor de asini ajunse până la tronul împărătesc, și dete poruncă aspră, ca din toate bisericile toate icoanele să fie scoase și aruncate afară.

Cu înșelăciune și cu înfricare trase rătăcitul împărat pe mulți la eresul său. Atât el cât și fiul său Copronim îi osândiau pe toți cei ce nu voiau să se abată dela onorarea sântelor icoane. Venit-au însă la cârmă suflete blânde, reculese, împărăteasa Irina cu fiul său Constantin și conchiemară la anul 787 la Nicea un sinod, la care luară parte părinții din toată lumea creștină și hotărîră odată pentru totdeauna, ca santele icoane să fie păstrate în biserică cu cuvenită evlavie și să se onoreze, adaogând, că aceasta onorare privește nu icoanele însuși ci mai vartos persoanele sante înfățișate pe ele, și că această cinstire, această onorare este cu totul deosebită de cinstirea sau închinarea cuvenită numai lui Dumnezeu.

Dară răutatea veacului acelaia nu se molcomi. De nou isbucni lupta împotriva sântelor icoane și dură până la anul 842, când venind la cârmă împărăteasa Teodora, conchiemă un sobor sub președința patriarhului Metodie. În acest sobor se întăriră hotăririle soborului din Nicea de la anul 787, icoanele fură așezate

⁴ Comp. Act. Conc. VII.

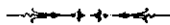
iarăș serbătorește în biserică tocmai în Dumineca întâia a s. marelui post, și întru amintirea acestei biruințe a credinții ortodoxe asupra dușmanilor ei se hotărî ca Dumineca întâia a postului mare să poarte de acum înainte numele de „Dumineca ortodoxiei“ sau drepte credințe.

Vedeți deci, iubitorilor creștini, cu câtă înțelepciune dumnezeescă a purces sânta maica noastră biserică când a așezat tocmai la începutul postului mare această sărbătoare sântă.

Deo Domnul ca măcar acum la începutul postului mare, al zilelor, acestora de căință, să se simțească îndemnat tot creștinul, ca să-și îndrepte felul vieții sale și să umble pe calea, pe care au umblat sântii, ale căror chipuri mărețe ni le arată icoanele locașurilor noastre dreptmăritoare; atunci de bună samă, că dreptatea între oameni va birui și faptele cele fără de preț și păcătoase nu se vor mai ivi.

Darul Domnului nostru Isus Hristos să vă întărească ca să puteți lucra aceste. Amin.

(Colecțiunea de predici Dr. Tarnavski — Dr. Voitschi).

Lecțiuni din Religieune

41. Învierea lui Lazar

Ținta

Isus la mormântul unui prietin al său.

I. Analiza

Cine va fi fost acest prietin? Pretine ale lui Isus, cari îl iubeau și credeau în el, cunoaștem, pe Maria și Marta; prietinul trebuie să fie avut o inimă asemenea celor două surori, căci altcum nu-l iubia pe Isus. Da, el sămăna și la față cu cele două surori, pentru că era fratele lor, Lazar. În s. Scriptură nu ni se istorisește mai mult despre el, — istoria lui se începe cu moartea sa. Isus așadar stetea la mormântul prietinului său, el l-a lăsat să moară, — și cât de ușor i-ar fi putut ajuta Isus când prietinul său era încă bolnav! Acesta totuș e un lucru de mirat. De ce a făcut așa Isus? Poate că n'a știut despre boala prietenului său... Dar, el a știut. Poate că a venit prea târziu. Da, după patru zile. Însă de ce? Poate că voește să facă un lucru cu mult mai mare, decât numai să vindece boala; la tot cazul suferințele prietenului său au să servească pentru ca să se descopere lucrurile lui Dumnezeu (cf. vindecarea orbului din naștere). Ce va face Isus la mormântul prietenului său? (Plâns, rugăciuni). [Aci se poate intercala și descrierea mormintelor din Palestina]. Ce vor fi gândit și ce vor fi făcut învățăceii și surorile întristate — înainte și după sosirea Domnului?...

II. Sinteza

1. Și era bolnav Lazar fratele Mariei și al Martei din Vitania. Deci au trimis surorile la

Isus zicând: „Doamne, eată acela, pe care iubești este bolnav“. Bar Isus a zis: „Această boală nu este spre moarte, ci pentru mărirea lui Dumnezeu, ca să se mărească Fiul lui Dumnezeu printrânsa“. Deci după ce a auzit, că este bolnav s'a zăbovit în locul, în care era, două zile. Bar după aceea a zis învățăcelilor: „Să mergem earăș în Iudeea. Lazar prietenul nostru a adormit; ci merg, ca să-l deștept“. Aceasta zicea Isus despre moartea lui; ear lor le părea, că despre adormirea somnului zice. Deci i-au zis învățăceii lui: „Doamne, de a adormit, se va mântui“. Și atunci a zis Isus lor arătat: „Lazar a murit, și mă bucur pentru voi, că să credeți“.

Aprofundare: *Vitania* (= locul curmalelor necoapte) e' un sat frumos 15 stadii¹⁾ departe de Ierusalim la poalele despre răsărit ale muntelui olivilor²⁾.

Din vestea, ce surorile au trimis-o lui Isus, vedem cât de mult iubia Isus pe prietenul său, și cât de tare credeau surorile, că Isus poate ajuta, fără ca să-l roage mult. Răspunsul lui Isus: „Această boală nu este spre moarte...“ învățăceii îl înțeleg așa, că Isus prezice vindecarea lui Lazar și această vindecare servește să se mărească Dumnezeu și Fiul său; Isus însă înțelege așa: Boala va omorâ pe Lazar, însă ea nu e așa de puternică încât Lazar trebuie să rămână în puterea morții, pentru că eu îl voi învia, și așa se va arăta mărirea lui Dumnezeu = Tatăl ce mi-a dat-o mie.

Cu toate acestea Isus rămase încă două zile în locul, unde era, și pe lângă aceea se mai zice, că „Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazar“, Curioasă iubire! Să-ți lași prietinul singur în primejdie! El știe hotărât, că bietelesurori așteaptă cu mult dor și cu durere pe Mântuitorul lor și al fratelui lor, știe că Lazar e greu bolnav (ba în ora aceea era și mort); nici nu ni se istorisește nimic că Isus ar fi avut de făcut vr'un lucru însemnat în acel loc, ci numai atâta ni se spune, că el iubea pe cei trei și-i lasă în primejdie. De ce o face el aceasta? Aceasta n'o face el din indiferentism cătră surori și Lazar, ci din considerații mai înalte; el voește să lase, ca primejdia lor să devină și mai mare, ca să cerce (să pună la probă) credința lor. Sfatul dumnezeesc este: Lazar să treacă toate fazele morții, să fie înmormântat de mai multe zile, ca cu atât mai vârtos, prin fapta învierii să se dovedească puterea și mărirea Fiului. — În fine să pregătește de drum ca să meargă la Vitania aducând în-

¹⁾ *Stadiul* e o măsură grecoască, o depărtare de 125 pași geometrici sau cam 100 de stânjani vienezi; 15 stadii (15×125 pași) = 1875 pași.

²⁾ Pe timpurile acelea Vitania cu maslinii, smochinii, finicii, migdalii și grădinile ei în formă de terase, era un sat încântător, a cărui vedere te înveselea mai ales după privirea locurilor pustii prin cari treci, venind la Ierusalim. Astăzi ea nu mai este decât un cătun neînsemnat cu 20—30 de colibi construite cu petri luate din ruinele vechilor clădiri. Aceste colibi alipite unele de altele sunt așezate pe lângă colină. O mică cupolă a unei moschei arată întru câțva locul mormântului lui Lazar. În locul, unde era casa lui Lazar și a Martei, fusese ridicată o biserică, din care nu mai sunt decât niște petri împrăștiate, bucăți de coloane, postamente și capiteluri sfărâmate. Acest colț de pământ e legat de cele mai scumpe amintiri evanghelice.

vățăceilor ca motiv, că vrea să deștepte din somn pe prietinel său. Învățăceii înțeleg somnul de rând, de aceea și zic: „Doamne... se va mântui”; ei cred că a trecut criza boala și a venit somnul liniștitor, ce dovedește că se va vindeca. Domnul însă înțelege somnul morții, pe care el îl va schimba în viață. Atunci Isus le spune tristul adevăr pe față: Lazar a murit. Cum se vor fi înfricoșat și întristat învățăceii pentru moartea soțului lor! Și Isus se bucură! Nu e aceasta dovadă de neibire? Isus înțelege lucrul așa: Moartea prietinelui nu e nenorocire; pentru Lazar nu, căci el nu va rămânea mort; pentru surori și pentru învățăceii nu, fiindcă în curând earăș îl vor avea viu; ei e o norocire pentru toți, fiindcă prin aceasta se va întări credința lor în Fiul lui Dumnezeu.

Cum stăteau lucrurile însă în Vitania? Lazar zace de 4 zile în mormânt (el a murit în ziua când soția a ajuns la Mântuitorul; înmormântarea se făcea în ziua morții după obiceiul cunoscut al Iudeilor; 2 zile a rămas Isus în Perea după ce primise vestea, o zi era calea din Perea până la Vitania), surorile sunt în cea mai adâncă jale după îngrijitorul lor pe care li-l răpise nemiloasa moarte, și aveau trebuință de mângăere. Mângăerea Iudeilor („Domnul a dat Domnul a luat...”) nu le era de ajuns, ele așteptau adevărata mângăere dela cel din urmă prieten al lor de pe acest pământ, dela Isus. De câte ori își vor fi gândit ele: O, de ar veni! Ne-a uitat el cu totul?

Și el vine.

2. Deci venind Isus l-a aflat pe Lazar patru zile având acum în mormânt. Și era Vitania aproape de Ierusalim ca la cincisprezece stadii. Și mulți din Iudei veniseră la Marta și la Maria, ca să le mângăe pe ele pentru fratele lor. Deci Marta după ce a auzit, că vine Isus, a eșit întru întimpinarea lui; ear Maria ședea în casă. Și a zis Marta către Isus: „Doamne, de ai fi fost aici, fratele nostru nu ar fi murit. Ci și acum știu, că ori câte vei cere dela Dumnezeu, îți va da ție Dumnezeu”. Zis-a ei Isus: „Învia-va fratele tău”. Zis-a lui Marta: „Știu, că va învia la înviere în ziua cea de apoi”. Zis-a ei Isus: „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede întru mine, de va și muri, viu va fi, și tot cel ce este viu și crede întru mine, nu va muri în veac; crezi aceasta?” Zis-a lui: „Așa este, Doamne, eu am crezut, că tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, cel ce ai venit în lume”.

(Va urma)

Petru Buzera.

Varietăți

Biserica Arămânilor. Acțiunea comună a diplomaților statelor străine din Constantinopol în chestiunea Arămânilor e încoronată de succes. Patriarhul e dispus a face concesțiuni însemnate pe teren bisericesc și a rezolvă în mod pacinic afacerile pendente.

Mulțămită publică. La fondul de ajutorare „Ioan Popasu” a binevoit a contribui On. Institut de credit și economii „Lugoșana” cu suma de 60 cor. Aducem și pe cale aceasta cele mai sincere mulțămiri. Dr. I. Olariu președinte, Iosif Bălan casar.

Mulțămită publică. Pe seama mănăstirii dela „Izvor” au mai donat: Onoratul Institut de credit și economii „Bocșana” 200 cor. Din Oravița: Antonie Lazăr cu soția 40 cor. Din Rachitova Macsim Stan, 5 cor. Din Oena de fer: N. N. 12 cor. Sânta biserică 50 cor. Din Caransebeș: Doamna Maria Velculescu, ne-a colectat din Corneareva, dela mai mulți credincioși 26 cor., N. N. 10 cor. Din Apadia N. N. 10 cor. Din Țerova: Prin osteneala Doamnei Anaida Sârbu, care ne-a colectat dela Ioan Ștopon 3 cor., Reveca Roșu 1 cor., Ioan Nicola 2 cor., Mihai Franț 4 cor., Ioan Micloșină 1 cor., Persida Pena 2 cor., Paraschiva Toma, George Nedelcu, Ion Vladu, Raveca Gurban câte 1 cor., Ion Franți 2 cor., Martin Pena 1 cor., Iuliu Bumbescu 5 cor., Ioan Franți Nr. 60, 4 cor., Iacob Iacob 2 cor., Iovan Cristoi 4 cor., Ion Uzum 2 cor., Ianăș Micloșină, Simion Zimbran, Safaria câte 1 cor., Rürkraut Catarina 2 cor., Sânta biserică 10 cor., Maria Franți 40 fil., Cumbria Simion 30 fil., Ana Franți Nr. 89, 60 fil., total 53 cor. 30 fil. Tuturor aceluia le aducem mulțămiri publice. Dumnezeu să primească și aceste jertfe întru ertarea păcatelor lor. *Macarie Gușcă.* ierodiamon.

Dare de samă. Spre scopul zidindei capele la locul de perigrinaj „Peatra scrisă” ne-a colectat și On. D. Ioan Popovici paroh în Cireșa următoarea sumă: Biserica gr. or. rom. Cireșa 2 cor., Ioan Popovici paroh Cireșa, Marioara Popovici Cireșa, Nistor Popovici inv. penz. Iaz, Elisaveta Popovici Iaz, Eliza Csaki, Petruța Tuștean câte 1 cor., Ana Popovici 80 fil., Vichentie Radu Ferdinandsberg, Samfir Boldea Cireșa, Avram Vasilie, Flore Vasilie Zăvoi câte 50 fil., Apostol Florei, George Ferindescu, Iordan Boldea, Flore Boldea, Maria Avramuți, Mihai Florei toți din Zăvoi, Ion Radu Ferdinandsberg, Traian Vladulescu, Pascălia Olariu câte 40 fil., Oprița Florei Zăvoi 30 fil., Brândușa Florei, Iordan Radu, Elisaveta Fermaescu, Neta Magariu, Pascălie Olariu, Anuța Ursulescu, Persida Zuican, Calina Magariu, Maria Avramuți, Avram Banciu, Gavrilă Boldea, Afilon Ursulescu, Luca Boldea, N. N., Maria, Trandafir Flecea, Rusalin Sirbu, Sofronie Olariu, Maria Flecea, Ana Boldea, Anghia Olariu, Nesia Olariu. Floare Tuștean toate din Zăvoi, Ioana Guran Ferdinandsberg, Andronic Popoviciu, Arsenie Țuican, Nastasia Magariu, Neta Cherlea, Ilca Boldea, Solomia Cerpaz, Iconie Radu, Fevronia Sirbu, Floare Olariu, Neta Olariu, Ana Florei, Iosim Sirbu, Maria Magariu, Christinia Florei, Neta Avramuți, Floare Hațegan, Ana Boldea toate din Cireșa câte 20 fil., Grigorie Muntean 16 fil., Iconia Boldea 10 fileri. Peste tot ne-a colectat 23 coroane 56 fileri. *Ilie Pepa*, paroh gr. or. rom.

Comuna bisericească gr. or. din Ohaba Mutnic aranjează cu concursul corului bisericesc din

Zorlențu-mic concert cu teatru la 27 Februarie (12 Martie) 1905 în școala confesională gr. or. rom. de acolo. Începutul la 8 oare seara. Prețul de intrare: Loc I 1 cor., loc II 60 fil. loc de stat 40 fil. Venitul curat e destinat corului bisericesc, iar suprasolvirile se primesc cu mulțămită și se chitează pe cale ziaristică. *Comuna bisericească.*

† **Ioan Raduloviciu** fost învățacel la Tipografia noastră diecezană, abia în etate de 18 ani a trecut la cele eterne, Joi în 24 l. c. *Fie-i țărâna ușoară!*

CONVOCARE

Domnii acționari ai societății comerciale pe acții „**Severineana**” se invită la a

VII. adunare generală ordinară

care se va ținea în **Caransebeș la 30 Martie st. n. 1905** la 11 oare înainte de amiază, în sala Comunității de avere.

Obiectele adunării:

1. Raportul direcțiunii și bilanțul pe anul 1904.
 2. Raportul comitetului de supraveghiere.
 3. Decisiune asupra celor de sub punct 1, 2 și darea absolutului.
 4. Alegerea comitetului de supraveghiere pe o perioadă nouă de trei ani.
 5. Întregirea direcțiunii prin alegerea a unui membru suplent pe o durată de doi ani.
- Caransebeș, în 9 Martie 1905.

Aurel Marin
președinte.

Ioan Mihai
secretar.

Observare. Vot deciziv în adunarea generală au numai acei acționari cari cel puțin cu 3 zile înainte de adunarea generală au depus la societate acțiunile transcrise pe ei cu cel puțin 3 luni înainte de adunarea generală (§. 25) și eventual document de plenipotență.

Convocare

Domnii acționari ai societății comerciale pe acții „**Prilipciana**” din Prilipeț se convoacă la

a IV-a adunare generală ordinară,

care se va ținea în Prilipeț la 7 Aprilie 1905 st. n. la 2 oare postmeridiane în localitatea societății cu următorul program:

1. Raportul direcțiunii pe al IV-lea an de gestiune 1904, decizie asupra bilanțului și darea absolutului.
2. Alegerea noului comitet de supraveghiere conform §-lui 45 din Statute.
3. Alegerea președintelui și unor membri, cari au abzis din direcțiune.
4. Deciderea asupra lichidării societății și alegerea lichvidatorilor.
5. Exmiterea a unor acționari pentru verificarea procesului verbal luat în adunarea generală.

Prilipeț la 2 Martie 1905

2—3 [6]

Direcțiunea.

Concurs

În conformitate cu ordinul Venerabilului Consistor diecezan din 18 Ianuarie a. c. Nr. 3993 B. ex 1904 se escrie concurs, pentru un capelan, lângă veteranul preot Dionisiu Popovici din **Tincova**, protopresbiteratul Logojului, cu termen de 30 de zile.

Respectivului capelan i se încuviințează $\frac{1}{3}$ parte din dotațiunea parohială.

Tincova din ședința comitetului parohial gr. or. rom. ținută la 17 Octombrie 1904. 3—3 [3]

Ioan Stanescu
președinte

Arsenie Voșcinaru
notar

În conțelegere cu protopresbiterul tractual.

Pentru ocuparea definitivă a postului de învățător la școala confesională gr. ort. română din **Vărădia**, pentru clasa I, se escrie concurs cu termen de recurgere de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar în bani gata 600 cor.
 2. Paușal pentru cvartir 60 cor.
 3. Pentru lemne pe seama învățătorului 40 cor.
 4. Pentru conferință 20 cor.
 5. Pentru scripturistica 10 cor.
 6. Două grădini de arătură în Ciobeni de 800□.
 7. Dela înmormântări unde va fi poftit 80 fil.
- Concurenții au să-și înainteze petițiunile lor oficiului protopresbiteral al Oraviței.

Alesul învățător va fi îndatorat a purta cantoratul, scripturistica comitetului și a sinodului parohial; pentru serviții prestate în alte comune nu se dau emolumente.

Concurenții să se prezinte în vre o Duminică sau sârbătoare în s. biserică.

Vărădia la 28 Ianuarie 1905.

2—3 [5]

Nicolae Mioc m. p.
președinte.

George Țunea m. p.
not. comit. parohial.

În conțelegere cu protopresbiterul tractual.

Pe baza ordinațiunii Venerabilului Consistor diecezan Nr. 3521 Șc. ex. 1904 pentru întregirea postului învățătoresc la școala confesională gr. or. rom. din **Voivodint**, protopresbiteratul Vârșățului, se escrie concurs cu termen de recurgere de 30 de zile dela prima publicare, pe lângă următoarele emolumente:

1. Salarul anual 600 cor.
 2. 2 jugere și 1413 orgii□ de pământ arător.
 3. Cortel liber cu grădină de legume.
 4. 16 m.² de lemne pentru învățător.
 5. Pentru scripturistica 8 cor.
 6. Pentru conferințe și adunarea generală 20 cor.
- Dela înmormântări unde va fi poftit 40 fil.
- Alesul învățător este deobligat a compune socotele s. biserici și ale cultului pe lângă remunerațiunea de 20 cor. și a purta cântarea în și afară de biserică. Serviții prestate în alte comune, nu se iau în considerațiune la plățirea cvincevalului.

Doritorii de a ocupa acest post sunt avizați a-și trimite recursele, însoțite de documentele prescrise și adresate comitetului parohial din Voivodint, oficiului protopresbiteral al Vârșățului în Buziaș, și a se pre-

zentă în atare Duminică sau sărbătoare în s. biserică din loc, însă nu în ziua de alegere.

Voivodinț, 27 Noembrie 1904. 2—3 [4]

Bartolomei Panciovanu Pavel Rămneanțu
președintele comitetului parohial. not. com. par.

În conțelegere cu mine: *Ioan Peșă* adm. protopresbiteral.

Pentru îndeplinirea parohiei vacante din **Chesinți**, protopresbiteratul Lipovei, se escrie concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia diecezană“.

Emolumentele împreunate cu această parohie sunt:

1. Una sesiune par. costătătoare din 30 jug. pământ.

2. Un intravilan parohial.

3. Birul și stola usuată dela parohieni.

4. Întregirea dotațiunei dela sat, după cvalificațiunea alegândului preot.

Dela recurenți, se recere cvalificațiune pentru parohii de cl. I. cu aceea observare, că întru cât nu vor fi recurenți cu cvalificațiune de cl. I, vor fi admiși și recurenți cu cvalificațiune de cl. II.

Recurenții sunt avizați, ca recursele lor instruite cu documentele de cvalificațiune recerută și adresate Comitetului par. din Chesinți, până la termenul sus-indicat, să le subștearnă subscrisului protopresbiter Voicu Hamsea în Lipova (Lippa), iar în vre-o Duminică ori sărbătoare să se prezenteze în sânta biserică din Chesinți, pentru a-și arăta desteritatea în cele rituale.

Chesinți 13/26 Faur 1905. 1—3 [7]

Comitetul parohial.

În conțelegere cu mine: Voicu Hamsea, protopresbiter.

Pentru întregirea definitivă a postului de învățător la școala confesională gr. or. rom. din **Bujoru și Brănești**, protopresbiteratul Făgetului, se escrie concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt:

1. Bujoru

1. Salariul în bani gata 600 cor.

2. Pentru scripturistică 10 cor.

3. Pentru conferințe 20 cor.

4. Pentru curatorul școalei 16 cor.

5. Relut în bani pentru 5 m. lemne pentru învățător 20 cor., iar pentru școală 7. m. 28 cor. sau în natură.

6. Cortel cu 2 chilii cuină și grajd cu o grădină de $\frac{1}{2}$ juger.

7. Dela înmormântări unde va fi poftit 40 fil.

2. Brănești.

1. Salarul în bani gata 600 cor.

2. Pentru scripturistică 10 cor.

3. Pentru curatorul școalei 20 cor.

4. Pentru lemne (atât pentru învățător cât și pentru școală) 40 cor. care învățătorul e îndatorat să le aducă.

5. Cortel liber cu cuină și grajd cu o grădină de 600 stângeni□.

6. dela înmormântări unde va fi poftit 60 fil.

Alesul învățător este îndatorat a purta cantoratul în s. biserică și a purta scripturistica în comitetul și sinodul parohial, a compune socoțile cultului și ale bisericii.

Pentru serviiții prestate înainte de ocuparea acestui

post comuna nu acoardă alesului nici un fel de emolument, decât cele indicate aici

Doritorii de a ocupa acest post au ași așterne petițiunile instruite conform normelor din vigoare în termenul deschis la oficiul protopresbiteral gr. or. a tractului Făget.

Comitetul parohial dorește, ca recurenții să se prezinte în vre-o Duminică ori sărbătoare în s. biserică dar nici decum în ziua de alegere.

Făget în 21 Februarie 1905. 1—3 [8]

În conțelegere cu comitetele parohiale.

Sebastian Olariu

protopresbiter

În Librăria diecezană din Caransebeș

se primește

— **Un învățăcel** —

din familie bună și care are cel puțin 3 clase gimnaziale ori civile.

Administrația

Librăriei și Tipogrăfiei diecezane Caransebeș

Întreprindere de zidiri.

Subscrisul am onoare a aduce la cunoștința on. public din loc și jur, că ca

întreprinzător de zidiri

m'am așezat în Caransebeș și primesc tot soiul de întreprinderi de felul acesta precum lucrări de Cement și Terasson.

Planuri de zidiri frumoase și făcute cu gust în diferite stiluri precum și în Secession pun la dispoziția on. public.

Rog M. O. public să binevoiască a mă sprijini; eu din parte-mi promit, că îmi voi da toată silința, ca M. O. Public să fie mulțămît cu lucrarea mea.

Cu toată stima

PREKOP JÁNOS

4—4 [3]

întreprinzător de zidiri strada Orșovei 139.

Învitare

Domnii acționari ai societății pe acțiuni în Caransebeș pentru fabricarea de țigle și construirea de zidiri prin aceasta se invită la

a X-a adunare generală ordinară

care să va ținea la 26 Martie 1905, după amiază la 2 oare în Caransebeș, în sala cea mare a comunității de avere, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Raportul direcțiunii și pertractarea bilanțului pro 1904.
2. Raportul comitetului de supraveghiere.
3. Deciderea asupra rapoartelor direcțiunii, al comitetului de supraveghiere și a bilanțului și votarea absolutoriului.
4. Alegerea alor 3 membrii în direcțiune.
5. Alegerea alor 3 membrii ordinari și a unui membru suplent în comitetul de supraveghiere.
6. Eventuale propuneri.
7. Alegerea alor 2 acționari pentru autentificarea procesului.

Active				Contul bilanțului				Pasive			
Bani gata			2340	44	Ceșital de acții			60000			
Cuptorul pentru arsul țiglei	52955				Fondul pentru deterioare	25500					
Zidirile țigării	26816				Fondul de rezervă	18620	50	44120	50		
Zid. fabr. de cuptoare de lut	22858	29			Credit real	30000					
Pământul propriu	6263	98	108893	27	Accepte	53100					
Depozitul de cărămidă	8077	70			Dividende neredicate	24					
Depozitul de țiglă comună	13343	70			Arvune	284	82	83408	82		
Depozitul de țiglă lată	1488	08			Câștig transpus din 1903	467	94				
Depozitul de țiglă numită oale	1839	20			Câștig pro 1904	133	08	601	02		
Materiale	1727	66									
Cuptoare de lut	19525	72									
Pretenziuni	6886	47	52888	53							
Recvizite și mașini	23557	44									
Mobile	248	60	23806	04							
Interse anticipate	175										
Anticipațiuni lucrătorilor	27	06	202	06							
Cor.			188130	34	Cor.			188130	34		

Caransebeș la 31 Decembre 1904.

Direcțiunea:

Dr. Wilhelm Zipris m. p.
președinte.

Traian Barzu m. p.
director executiv.

Constantin Burdia m. p.

Petru Brankovits m. p.

Emanuil B. Keppich m. p.

Gustav Perlfaster m. p.

Ignatz Neuerer m. p.

Acest Bilanz l'am asămănat cu cărțile principale și ausiliare și l'am aflat întru toate în consonanță.

Comitetul de supraveghiere:

Dr. Benő Hegyesi m. p.
președinte.

Arnold Klein m. p.

Franz Schmidt m. p.